

Vergaderjaar 1987-1988

20 393 (R 1343)

Het stellen van regelen betreffende de verstrekking van reisdocumenten (Paspoortwet)

A

OORSPRONKELIJKE TEKST VAN HET VOORSTEL VAN WET EN DE MEMORIE VAN TOELICHTING, ZOALS VOORGELEGD AAN DE RAAD VAN STATE EN VOOR ZOVER NADIEN GEWIJZIGD**I. VOORSTEL VAN WET**

1. Artikel 2, eerste lid, onder f, luidde:

«andere reisdocumenten, door Onze Minister vast te stellen, waaronder mede worden verstaan de reisdocumenten onder a, d of e, waarvan de geldigheidsduur onderscheidenlijk de territoriale geldigheid afwijkt van de bij of krachtens deze wet vastgestelde.»

Artikel 2, eerste lid, onder g, ontbrak.

2. In artikel 3, eerste lid, ontbrak de tweede volzin. Voorts ontbraken het tweede en zesde lid. Het derde tot en met het vijfde lid vormden het tweede tot en met het vierde lid. In het derde lid ontbrak de laatste bijzin.

3. In artikel 15 kwam na het woord «verstrekt» een bijzin, die luidde:

«indien daartoe op grond van bijzondere omstandigheden aanleiding bestaat».

4. Artikel 17 luidde:

«Ten aanzien van elke categorie van reisdocumenten als bedoeld in artikel, eerste lid, onder f, stelt Onze Minister vast aan wie en onder welke voorwaarden deze documenten onder overeenkomstige toepassing van deze wet, kunnen worden verstrekt.»

5. In artikel 18 en in de artikelen 20 tot en met 25 stonden in plaats van «het gegronde vermoeden» de woorden «het gegronde vermoeden».

6. Artikel 26, eerste lid, luidde: «De autoriteiten, bedoeld in de artikelen 18 tot en met 23, richten het verzoek tot weigering of vervallen verklaring onder vermelding van de gronden aan Onze Minister, onderscheidenlijk de Gouverneur. De Gouverneur draagt zorg, dat het aan hem gedaan verzoek onverwijld ter kennis komt van Onze Minister.»

De eerste volzin van het derde lid luidde:

«Onze Minister houdt een register bij van personen op wie een verzoek als bedoeld in het eerste lid van toepassing is, dan wel ten aanzien van wie bij Onze Minister onderscheidenlijk de Gouverneur gronden tot weigering of vervallen verklaring bestaan.»

Het vierde lid luidde:

«Onze Minister deelt de autoriteiten die bevoegd zijn een reisdocument te verstrekken dan wel in te houden, mede, welke personen in het register zijn vermeld, volgens regels door Onze Minister te stellen.»

7. Artikel 27, derde lid, luidde: «Bevoegd tot het in behandeling nemen van aanvragen voor reisdocumenten als bedoeld in artikel 2, eerste lid, onder f, zijn Onze Minister

en de door hem daartoe aangewezen autoriteiten.»

Het vierde lid ontbrak.

8. Artikel 28, tweede lid, luidde: «Een aanvraag, waarbij niet is voldaan aan het bepaalde in dit hoofdstuk, wordt niet in behandeling genomen. Hiervan wordt de aanvrager terstond verwittigd.»

9. In artikel 41, vierde lid, ontbraken na de woorden «onder f» de woorden «en g».

10. In artikel 43, eerste lid, ontbrak de tweede volzin.

Het vierde lid, aanhef en onder a, vormde het oorspronkelijke vierde lid. Het bepaalde in het vierde lid, onder b, ontbrak.

11. In artikel 44, tweede lid, stonden in plaats van «in hoeverre» de woorden «of bij de betrokken autoriteit».

Het derde lid luidde:

«Indien bij de betrokken autoriteit dan wel bij de in het eerste lid bedoelde autoriteit de gronden tot weigering of vervallen verklaring nog blijken te bestaan, deelt de in het eerste lid bedoelde autoriteit de aanvrager respectievelijk de houder terstond doch in ieder geval binnen een maand na de aanvraag respectievelijk de inhouding, schriftelijk mede bij wie en in verband met welke

bepaling van hoofdstuk III bezwaren bestaan. Hij vermeldt daarbij tevens, dat hij bevoegd is de verstrekking van het aangevraagde reisdocument te weigeren dan wel het ingehouden reisdocument vervallen te verklaren, tenzij hij zelf dan wel de betrokken autoriteit binnen twee maanden na verzending van deze mededeling het besluit bekend maakt, dat de bij hen bestaande gronden tot weigering of vervallen verklaring zijn vervallen dan wel dat geen bezwaar bestaat tegen de verstrekking van een reisdocument als bedoeld in artikel 2, eerste lid, onder f.»

12. Artikel 45 luidde:

«1. Indien binnen twee maanden na verzending van de mededeling bedoeld in artikel 44, derde lid, een daar bedoeld besluit bekend is gemaakt, wordt door de in artikel 44, eerste lid, bedoelde autoriteit zo spoedig mogelijk doch uiterlijk binnen een maand het aangevraagde reisdocument verstrekt of het ingevolge artikel 53 ingehouden reisdocument teruggegeven dan wel een reisdocument als bedoeld in artikel 2, eerste lid, onder f, verstrekt.

2. Indien binnen twee maanden na de verzending van de mededeling geen besluit als bedoeld in het eerste lid bekend is gemaakt, gaat de in artikel 44, eerste lid, bedoelde autoriteit over tot weigering dan wel vervallen verklaring, tenzij hij na overleg met de betrokken autoriteit van oordeel is dat de aanvrager respectievelijk de houder door deze beslissing onevenredig zou worden benadeeld.»

13. In artikel 47, eerste lid, onder a, stond in plaats van «heeft verloren» het woord «verliest».

Het eerste lid, onder b, luidde:

«de voorwaarden waaronder ingevolge de artikelen 12 tot en met 16 de verstrekking van het reisdocument voor vluchtelingen of voor vreemdelingen heeft plaatsgevonden, niet meer bestaan;»

In het eerste lid, onder c, ontbraken na de woorden «onder f» de woorden «en g».

Het tweede lid ontbrak. Het derde en vierde lid vormden het tweede en derde lid.

In het derde lid ontbraken de woorden «of van een reisdocument waarin een bijschrijving is opgenomen welk van rechtswege is vervallen».

14. In artikel 54, eerste lid, onder a, ontbrak het zinsdeel na het cijfer «48».

Het vijfde lid ontbrak eveneens.

15. In artikel 56 ontbraken de woorden «reisdocument of een daarin opgenomen bijschrijving».

16. In artikel 59 stonden in plaats van «met betrekking tot de administratie» de woorden «van administratieve aard ter zake».

17. Artikel 68 ontbrak. De artikelen 69 tot en met 71 vormden de artikelen 68 tot en met 70.

II. MEMORIE VAN TOELICHTING

1. In de laatste zin van paragraaf 1.2. stonden voor het woord «argument» de woorden «formeel juridische».

2. In paragraaf 1.3. stond in plaats van de vierde tot en met de twaalfde alinea een alinea, die luidde:

«Ook volgens het EEG-recht zijn beperkingen op het recht het land te verlaten denkbaar. In beide bovengenoemde richtlijnen wordt bepaald, dat daarvan kan worden afgeweken uit hoofde van openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid (artikel 10, richtlijn 68/360 resp. artikel 8, richtlijn 73/148). Aangezien deze beperkingen op het recht het land te verlaten niet verder zijn uitgewerkt, valt de invulling hiervan in de eerste plaats toe aan de lid-staten. Het is echter vaste rechtspraak van het Hof van Justitie der Europese Gemeenschappen, dat het nationale beleid ook in zo'n geval een marginale communautaire toetsing moet kunnen doorstaan. Daarmee is in deze wet rekening gehouden.»

In de vierde volzin van de dertiende alinea stond in plaats van «nogmaals» het woord «tevens».

3. In de tweede volzin van de derde alinea van paragraaf 1.4., onder a, kwamen na het woord «verkrijgen» de woorden «in bijzondere omstandigheden» voor. De laatste zin van deze alinea luidde:

«Hierop wordt nader ingegaan in de toelichting op hoofdstuk II.»
De vierde alinea ontbrak. De laatste zin van de vijfde alinea luidde:
«Deze andere reisdocumenten zullen nader aan de orde komen in de toelichting op hoofdstuk II.»

4. Paragraaf 1.5.1. ontbrak. De paragrafen 1.5.2. tot en met 1.5.4.

vormden de paragrafen 1.5.1. tot en met 1.5.3.

In paragraaf 1.5.3. stond in plaats van de tweede tot en met vierde alinea een alinea, die luidde:

«Een en ander zal personele gevolgen hebben. In gezamenlijk overleg tussen de provincies, de gemeenten en de rijksoverheid zal naar een budgettair neutrale oplossing van de daaruit voortvloeiende vraagstukken worden gezocht.»

Paragraaf 1.5.4. luidde:

«De kosten van de aan de burgemeester opgedragen taak op het gebied van reisdocumenten kan volledig toegerekend worden aan de aanvragers van reisdocumenten. Kosten voor de gemeenten vloeien hier derhalve niet uit voort.»

5. De paragrafen 1.6. en 1.7. ontbraken. De paragrafen 1.8. en 1.9. vormden de paragrafen 1.6. en 1.7.

6. Paragraaf 2.2. luidde:

«Ingevolge artikel 2, eerste lid, onder f, van het wetsvoorstel kan de minister van Buitenlandse Zaken nog andere reisdocumenten instellen naast de eerder genoemde nationale, diplomatieke en dienstpaspoorten, alsmede de reisdocumenten voor vluchtelingen en vreemdelingen. In zijn huidige Paspoortinstructie en de daarop gebaseerde specifieke Voorschriften inzake reisdocumenten heeft de minister bijzondere reisdocumenten in het leven geroepen, zoals de identiteitskaarten (toeristenkaarten) A, B en C, het laissez-passer en de collectieve paspoorten.

In het wetsvoorstel is de mogelijkheid om dergelijke speciale reisdocumenten in te stellen, gehandhaafd. Bij ministeriële regeling (artikel 17) kunnen deze reisdocumenten worden vastgesteld, waarbij tevens zal worden bepaald onder welke omstandigheden en aan wie dergelijke documenten kunnen worden verstrekt.

Onder de bepaling van artikel 2, eerste lid, onder f, zijn tevens het nationaal paspoort, het reisdocument voor vluchtelingen en het reisdocument voor vreemdelingen, waarvan de geldigheidsduur dan wel de territoriale geldigheid afwijkt van de bij of krachtens de wet vastgestelde, ondergebracht. Elders in het wetsvoorstel, waarin van de mogelijke verstrekking van deze beperkt geldige reisdocumenten sprake is, wordt verwezen naar de onderhavige bepaling.»

7. In paragraaf 2.3. ontbrak de vijfde volzin in de eerste alinea. De tweede alinea ontbrak eveneens. De derde alinea luidde na de eerste volzin:

«Opgemerkt zij dat de thans bestaande mogelijkheid om kinderen in het reisdocument van een van de ouders bij te schrijven, zal verdwijnen. Ingevolge het wetsvoorstel zal aan kinderen een eigen reisdocument worden verstrekt (zie hoofdstuk IV, paragraaf 1). Uit artikel 3, dat slechts spreekt over persoonsgegevens van de houder, volgt dat bijschrijving niet meer mogelijk zal zijn. Een reisdocument kan slechts op naam van één persoon (de houder) staan waardoor het slechts in verband kan worden gebracht met één persoon: de houder.»

In de tweede zin van de vierde alinea ontbraken na het woord «Nederland» de woorden «de Nederlandse Antillen of Aruba».

8. De paragrafen betreffende de paspoortenbestandsadministratie (2.5. tot en met 2.5.5.) ontbraken.

9. In paragraaf 3.1. luidde de laatste zin van de derde alinea:

«Deze beperking van de territoriale geldigheid moet dus worden onderscheiden van de individuele geldigheidsbeperking als bedoeld in artikel 2, eerste lid, onder f, die kan geschieden vanwege het bestaan van gronden tot weigering of vervallen verklaring ten aanzien van de betreffende aanvrager of houder.

10. In paragraaf 3.2.1. stond in plaats van het resterende gedeelte van de tekst van de zevende alinea na de tweede volzin, de volzin:

«Het aan hun verstrekte reisdocument voor vreemdelingen voldoet wel aan de eisen die in de bijlage bij het Staatlozenverdrag 1954 zijn gesteld.»

Het resterende gedeelte van deze alinea ontbrak.

De achtste alinea maakte onderdeel uit van de zevende alinea.

De tweede en derde volzin van de negende alinea luidden:

«Bijschrijving van kinderen zal echter in het Nederlandse reisdocument in het geheel niet meer mogelijk zijn. Aan kinderen van vluchtelingen en staatlozen die dezelfde status bezitten dan wel mede als vluchteling of staatloze worden aangemerkt, zal derhalve een eigen reisdocument van dezelfde categorie als die van hun ouders

worden verstrekt onderscheidenlijk kunnen worden verstrekt.»

In plaats van het resterende gedeelte van de elfde alinea na de tweede volzin en de twaalfde alinea stond oorspronkelijk de volzin, die luidde:

«De geldigheidsduur van het op grond van artikel 13 verstrekte reisdocument zal niet langer zijn dan die van de verblijfstitel van de houder. De maximum geldigheidsduur zal in ieder geval niet de periode van vijf jaar, die geldt voor het nationaal paspoort voor Nederlanders, overschrijden. De territoriale geldigheid zal zich overeenkomstig het bepaalde in de genoemde bijlagen behoudens in bijzondere of uitzonderingsgevallen, uitstrekken tot het grootst mogelijke aantal landen.»

De laatste twee volzinnen van de veertiende onderscheidenlijk de vijftiende alinea ontbraken.

11. In paragraaf 3.2.2. vormden de tweede tot en met de vierde alinea oorspronkelijk een tweede alinea, die luidde:

«De verstrekking van reisdocumenten aan vreemdelingen, die onderdaan zijn van een ander land zal slechts in uitzonderlijke situaties plaatsvinden omdat zulks een inbreuk op de soevereiniteit van een andere staat oplevert. Verstrekking van een reisdocument aan een vreemdeling, die onderdaan is van een ander land zal in principe dan ook slechts kunnen plaatsvinden indien deze vreemdeling van zijn land, noch van enig ander land een reisdocument kan verkrijgen. Het niet kunnen verkrijgen van een reisdocument van een ander land kan, afhankelijk van de bijzondere omstandigheden van het geval, meer of minder ruim worden geïnterpreteerd. Daarbij speelt een belangrijke rol het feit of hij een reisdocument kan verkrijgen dat hem in staat stelt het beoogde reisdoel te bereiken. Een effectieve band met Nederland, de Nederlandse Antillen of Aruba zal vereist zijn. Deze effectieve band kan blijken uit het feit dat betrokkene (en eventueel zijn gezin) er zijn woonplaats heeft en arbeid verricht. Teneinde deze vreemdeling niettemin in de gelegenheid te stellen zijn recht het land te verlaten uit te oefenen, is in het wetsvoorstel geregeld dat in bijzondere situaties een reisdocument kan worden verstrekt. In bijzondere gevallen kan ingevolge artikel 16 aan de betrokkene, indien deze tijdelijk buiten een der landen van het

Koninkrijk verblijft, een reisdocument worden verstrekt, mits er sprake is van een effectieve band met Nederland, de Nederlandse Antillen of Aruba, als hier bedoeld.»

De zesde en zevende alinea ontbraken.

12. Paragraaf 3.3. luidde:

«De minister van Buitenlandse Zaken kan ingevolge artikel 2, eerste lid, onder f, in samenhang met artikel 17 van het wetsvoorstel andere reisdocumenten dan de in dit hoofdstuk genoemde vaststellen. In het desbetreffende besluit bepaalt hij aan wie, in welke gevallen, onder welke voorwaarden en door welke autoriteiten dergelijke documenten kunnen worden verstrekt. Tegelijkertijd stelt hij het model van het desbetreffende reisdocument vast. In de toelichting bij hoofdstuk I is reeds een opsomming gegeven van de belangrijkste thans gangbare bijzondere reisdocumenten. Voor wat betreft de daar genoemde identiteitskaart (toeristenkaart) B zij opgemerkt, dat dit document als een nationaal paspoort, in de vorm van een paspoortkaart met alle persoonsgegevens doch zonder visumboekje, zal voortbestaan. De identiteitskaart (toeristenkaart) A en het laissez-passer zullen als nooddokument in een vorm, die zoveel mogelijk aansluit bij die van het gewone nationaal paspoort (met of zonder visumboekje) kunnen worden verstrekt. De huidige toepassingen van het laissez-passer als een in geldigheid beperkt reisdocument, blijven in beginsel behouden. In deze wet is op enkele plaatsen in het bijzonder aan dit type reisdocument gedacht. Dat is het geval, wanneer een Nederlander buiten de grenzen van een der landen van het Koninkrijk aan wie verstrekking van een reisdocument moet worden geweigerd respectievelijk wiens ingehouden reisdocument moet worden vervallen verklaard, dan wel wiens reisdocument is ingehouden omdat hem een geldlening is verstrekt of ten zijnen behoeve kosten zijn gemaakt, voornemens is zich naar zijn land in het Koninkrijk te begeven.»

13. In paragraaf 4.1. luidde de vierde alinea:

«Opgemerkt zij dat anders dan in de Paspoortinstructie weigering of vervallen verklaring niet imperatief wordt voorgeschreven. Ingevolge het wetsvoorstel kan op verzoek van de betrokken instantie worden overge-

gaan tot weigering of vervallen verklaring. Hier zal nader op worden ingegaan in de toelichting op hoofdstuk IV.»

De vierde alinea vormde oorspronkelijk de vijfde alinea, waarin in de eerste volzin in plaats van «Opgemerkt zij dat» de woorden «Voorts zijn» stonden.

14. In paragraaf 4.2.5. ontbrak de op een na laatste volzin van de zesde alinea.

15. In paragraaf 4.2.6. ontbrak in de op twee na laatste volzin van de tweede alinea na de woorden «algemene beginselen van behoorlijk bestuur» de laatste bijzin.

16. In paragraaf 4.3. vormden de eerste en tweede alinea oorspronkelijk de eerste alinea, die luidde:

«De autoriteiten die op de in de vorige paragraaf genoemde gronden van mening zijn dat iemand een reisdocument moet worden onthouden, richten hun verzoek tot weigering of vervallen verklaring aan de minister van Buitenlandse Zaken, dan wel de Gouverneur van de Nederlandse Antillen onderscheidenlijk van Aruba. Dit verzoek moet met redenen omkleed zijn, hetgeen betekent dat gemotiveerd moet worden op welke grond van paragraaf 1 het verzoek betrekking heeft.»

De vijfde en zesde alinea vormden oorspronkelijk de vierde alinea, die luidde:

«Aangezien de beslissing tot weigering of vervallen verklaring ingevolge het wetsvoorstel gewoonlijk door de minister van Buitenlandse Zaken, onderscheidenlijk de Gouverneur wordt genomen (zie hoofdstuk VI) is het van belang dat de autoriteiten die bevoegd zijn een reisdocument te verstrekken dan wel in te houden in verband met vervallen verklaring (bijv. de Gouverneur of de grensbevakingsautoriteiten) weten welke personen in het register staan vermeld. In het vierde lid van artikel 26 is dan ook bepaald dat de minister van Buitenlandse Zaken deze autoriteiten daarvan in kennis stelt. In de praktijk betekent dit dat de minister ten behoeve van deze autoriteiten een lijst bijhoudt van de personen die in het register staan vermeld. In deze lijst, de zogenaamde signaleringslijst, zullen slechts de persoonsgegevens bedoeld onder 1. worden opgenomen, doch niet de autoriteit bedoeld onder 2. noch de gronden die hebben geleid tot

signalering. De minister van Buitenlandse Zaken kan ingevolge dit artikellid regels stellen omtrent deze signaleringslijst. Deze regels zullen bijvoorbeeld betrekking hebben op de vraag welke autoriteiten toegang zullen hebben tot welke gegevens op deze lijst.»

In de laatste alinea zijn achter de woorden «artikel 49, derde» de woorden «en vierde» toegevoegd.

17. In paragraaf 5.1. luidde de zesde alinea:

«Met betrekking tot de bijzondere reisdocumenten, die zijn vastgesteld op grond van het bepaalde in artikel 2, eerste lid, onder f, kan de minister van Buitenlandse Zaken zelf vaststellen welke autoriteiten bevoegd zullen zijn de aanvragen daarvoor in ontvangst te nemen. Voor de Nederlandse Antillen onderscheidenlijk Aruba zal in ieder geval de Gouverneur als daartoe bevoegde autoriteit worden aangewezen.»

De zevende alinea ontbrak. In de tweede volzin van de achtste alinea ontbraken na het woord «aanvrager» de woorden «en eventueel zijn echtgenoot of echtgenote en diens kinderen». De elfde alinea luidde:

«Indien bij een aanvraag niet wordt voldaan aan de verplichtingen in deze en de volgende paragraaf van dit hoofdstuk zal de aanvraag niet in behandeling kunnen worden genomen (artikel 28, tweede lid).»

In de zestiende alinea, bestaande uit één volzin, kwam in de oorspronkelijke tekst na het woord «bijgeschreven» een bijzin, die luidde:

«welke situatie zich kan voordoen zolang ingevolge de overgangsbepalingen van het onderhavige wetsvoorstel deze bijschrijving zijn waarde behoudt.»

18. In paragraaf 5.2. ontbraken de laatste drie volzinnen van de tweede alinea. De laatste alinea, bestaande uit één volzin, ontbrak.

19. Paragraaf 6.4. luidde:

«De andere reisdocumenten, bedoeld in artikel 2, eerste lid, onder f, kunnen worden verstrekt door de minister van Buitenlandse Zaken en de door hem aangewezen autoriteiten, alsmede door de Gouverneur.

De verstrekkingbevoegdheid, genoemd in artikel 41, vierde lid, heeft betrekking op de bijzondere reisdocumenten, waarvoor ingevolge artikel 27, derde lid, een aanvraag kan worden ingediend. Bij ministeriële regeling zal worden bepaald welke

andere reisdocumenten kunnen worden vastgesteld, alsmede door wie, in welke bijzondere omstandigheden en aan wie deze reisdocumenten kunnen worden verstrekt. Daarbij zal tevens worden bepaald bij welke autoriteit het reisdocument kan worden uitgereikt. Het spreekt voor zich, dat hierbij het overigens bij deze wet bepaalde, voor zover mogelijk, in acht wordt genomen.

Behalve op de bijzondere reisdocumenten die op aanvraag verstrekt kunnen worden ingevolge artikel 41, vierde lid, heeft artikel 2, eerste lid, onder f, ook betrekking op reisdocumenten, zoals nationale paspoorten, reisdocumenten voor vluchtelingen en reisdocumenten voor vreemdelingen met een beperkte geldigheid dan de gebruikelijke, die op grond van het bepaalde in artikel 45, eerste lid, kunnen worden verstrekt. De bevoegdheid tot verstrekking in die gevallen, dat wil zeggen wanneer gronden tot weigering of vervallen verklaring aanwezig zijn, is in de desbetreffende bepaling toegekend aan de tot weigering of vervallen verklaring bevoegde autoriteiten.

20. In paragraaf 6.5. stonden in de tweede volzin van de tweede onderscheidenlijk de zesde alinea in plaats van het woord «nooddocument» de woorden «tijdelijk reisdocument als bedoeld in artikel 2, eerste lid, onder f». In de eerste volzin van de zesde alinea ontbraken na de woorden «artikel 43, vierde lid» de woorden «onder a». De achtste alinea ontbrak. In de laatste alinea luidde de tweede volzin:

«In dergelijke gevallen kan de aanvraag, indien deze is ingediend bij een andere autoriteit dan de minister van Buitenlandse Zaken, of de Gouverneur, door deze autoriteit moeten worden doorgezonden naar de minister van Buitenlandse Zaken onderscheidenlijk de Gouverneur.» In de laatste volzin van deze alinea ontbraken achter het woord «overdracht» de woorden «van bevoegdheden».

21. In paragraaf 7.2. vormden de derde tot en met zevende alinea oorspronkelijk de derde tot en met negende alinea, die luiden als volgt:
«Zodra de tot weigering of vervallen verklaring bevoegde autoriteit een aanvraag ontvangt tot verstrekking van een reisdocument aan een persoon, die in het register staat vermeld, dan wel een ingehouden reisdocument ontvangt, moet hij

ingevolge artikel 44, tweede lid, zich ervan overtuigen of de gronden tot weigering of vervallen verklaring nog bestaan. Indien deze gronden nog blijken te bestaan, is de tot weigering of vervallen verklaring bevoegde autoriteit verplicht terstond, doch uiterlijk binnen een maand na de datum van de aanvraag respectievelijk de inhouding, aan de aanvrager schriftelijk mede te delen:

welke autoriteit, op grond van welke bepaling van paragraaf 1 van Hoofdstuk III, bezwaren heeft tegen verstrekking van het aangevraagde reisdocument of tegen het gebruik van het reeds verstrekte reisdocument.

Ingevolge het wetsvoorstel kan de uiteindelijke beslissing over weigering of vervallen verklaring met hoogstens twee maanden worden uitgesteld. Zulks is geschied in het belang van de betrokkene. Deze kan in de tussentijd de gronden tot weigering of vervallen verklaring wegnemen door bijvoorbeeld alsnog aan zijn verplichtingen te voldoen dan wel voldoende zekerheid te stellen. Voorts kan betrokkene met de autoriteit bij wie gronden tot weigering of vervallen verklaring bestaan, overeenstemming trachten te bereiken over bijvoorbeeld het maken van een bepaalde reis naar een bepaald land, eventueel in een bepaalde periode. Alsdan behoeft er geen bezwaar te bestaan tegen de verstrekking van een reisdocument met beperkte geldigheid. In verband met deze overwegingen is in het derde lid van artikel 44 bepaald dat de tot weigering of vervallen verklaring bevoegde autoriteit bij zijn mededeling welke autoriteit bezwaren heeft, betrokkene bericht dat hij bevoegd is het reisdocument te weigeren dan wel vervallen te verklaren, tenzij binnen twee maanden na verzending van deze mededeling, het besluit aan de betrokkene bekend is gemaakt, dat de gronden zijn vervallen dan wel dat geen bezwaar bestaat tegen verstrekking van een reisdocument met beperkte geldigheid. Een dergelijk besluit moet door de autoriteit bij wie de gronden bestaan, worden bekend gemaakt aan de betrokkene en aan de tot weigering of vervallen verklaring bevoegde autoriteit. Indien de gronden bij de Minister van Buitenlandse Zaken onderscheidenlijk de Gouverneur bestaan, waardoor deze de bevoegdheid tot weigering of vervallen verklaring aan zich zelf zal hebben gehouden, zal hij eveneens

een zodanig besluit binnen twee maanden bekend moeten maken bij de betrokkene.

Aldus krijgt de betrokkene twee maanden de gelegenheid om met de autoriteit, bij wie de gronden bestaan, te overleggen teneinde (weer) de beschikking over het reisdocument te kunnen verkrijgen dan wel in aanmerking te komen voor een reisdocument met beperkte geldigheid. Indien binnen deze twee maanden door de betrokken autoriteit het besluit bekend wordt gemaakt dat de gronden zijn vervallen of dat geen bezwaar bestaat tegen de verstrekking van een reisdocument met beperkte geldigheid, verstrekt de daartoe bevoegde autoriteit zo spoedig mogelijk doch uiterlijk binnen een maand na de bekendmaking van dit besluit het aangevraagde reisdocument, of een reisdocument met beperkte geldigheid. Indien het reisdocument was ingehouden geeft hij het binnen dezelfde termijn terug (artikel 45, eerste lid).

Indien echter deze twee maanden zijn verstreken en geen besluit bekend is gemaakt dat de gronden zijn vervallen of dat geen bezwaar bestaat tegen de verstrekking van een in geldigheid beperkt reisdocument, gaat de daartoe bevoegde autoriteit tot weigering of vervallen verklaring over, tenzij hij van mening is dat betrokkene door een dergelijke beslissing onevenredig zou worden benadeeld (artikel 45, tweede lid). Na overleg met de autoriteit bij wie gronden tot weigering of vervallen verklaring bestaan, kan hij besluiten aan betrokkene een reisdocument met beperkte geldigheid te verstrekken. Van deze bevoegdheid zal echter slechts in uitzonderlijke omstandigheden gebruik worden gemaakt. Immers de belangen van betrokkene om van zijn recht het land te verlaten gebruik te maken, zullen zo zwaar moeten wegen, dat de belangen van de staat of de overige in het geding zijnde belangen daar tijdelijk voor moeten wijken. Een dergelijk uitzonderlijk geval zal zich slechts in zeer dringende persoonlijke omstandigheden van betrokkene voordoen, bijvoorbeeld wanneer deze wegens ernstige ziekte of ernstig ongeval van een in het buitenland verblijvend naast familielid (ouders, echtgenoot of kinderen) onverwijd moet vertrekken. Alvorens in dergelijke gevallen tot verstrekking van een beperkt geldig reisdocument over te gaan, is de daartoe bevoegde autoriteit verplicht overleg te voeren

met de autoriteit bij wie de bezwaren bestaan. Dit overleg is voorgeschreven teneinde te waarborgen dat de belangen van de staat en andere in het geding zijnde belangen en de belangen van de betrokkene terdege tegen elkaar worden afgewogen en een verantwoorde beslissing kan worden genomen. Indien er geen sprake is van bovenbedoelde uitzonderlijke omstandigheden waarin betrokkene onevenredig zou worden benadeeld door een beslissing tot weigering of vervallen verklaring, gaat de daartoe bevoegde autoriteit indien na het verstrijken van de twee maanden geen besluit bekend is gemaakt, tot weigering of vervallen verklaring over. Deze beslissing tot weigering of vervallen verklaring moet zo spoedig mogelijk doch uiterlijk binnen een maand na het verstrijken van de termijn van twee maanden worden genomen. De betrokkene moet schriftelijk van deze beslissing in kennis worden gesteld, waarin de redenen van het besluit worden vermeld.

De betreffende persoon is niet verplicht om van de gelegenheid om gedurende twee maanden te trachten met de autoriteit bij wie gronden bestaan tot weigering of vervallen verklaring tot een regeling te komen, gebruik te maken. Desgewenst kan hij direkt aan de tot weigering of vervallen verklaring bevoegde autoriteit om een beschikking vragen teneinde daartegen in beroep te gaan. In de tussentijd kan hij verzoeken in het bezit te worden gesteld van een beperkt geldig reisdocument als bedoeld in artikel 2, eerste lid, onder f, indien de bovengenoemde bijzondere omstandigheden om te reizen aanwezig zijn.»

22. Paragraaf 8.1. bestond oorspronkelijk slechts uit de eerste alinea.

In paragraaf 8.2. ontbraken in de tweede volzin van de tweede alinea na de woorden «verkrijgen van» de woorden «het nederlandschap dan wel».

In de tweede en zesde volzin van de derde alinea ontbraken na de woorden «onder f» de woorden «en g».

De op een na laatste alinea ontbrak.

In de eerste volzin van de laatste alinea stond achter de woorden «artikel 47» in plaats van «derde» het woord «tweede».

23. In paragraaf 9.1. ontbraken in de eerste volzin van de vijfde alinea na de woorden «van rechtswege zijn vervallen» de woorden «dan wel wanneer de bijschrijving die daarin is opgenomen van rechtswege is vervallen».

De laatste alinea ontbrak.

24. In paragraaf 9.3. luidde de eerste volzin:

«De houder van een reisdocument dat van rechtswege is vervallen dan wel om inlevering waarvan een tot inhouding bevoegde autoriteit verzoekt, is ingevolge artikel 56 verplicht dit reisdocument zo spoedig mogelijk in te leveren bij deze autoriteit.

25. In hoofdstuk 10 ontbrak de tekst van de vierde alinea met uitzondering van de eerste twee en de laatste vier volzinnen.

26. In hoofdstuk 11 ontbraken de laatste twee alinea's met uitzondering van de eerste volzin van de op een na laatste alinea.

27. In hoofdstuk 12 luiden de eerste vijf volzinnen van de tweede alinea oorspronkelijk als volgt:

«In Nederland staat voor de betrokken persoon, die zich door een beslissing dan wel het uitblijven daarvan door een ingevolge deze wet bevoegde autoriteit benadeeld voelt de mogelijkheid aanwezig om daartegen voorziening te vragen ingevolge de Wet administratieve rechtspraak overheidsbeschikkingen van 1 mei 1975 (Stb. 284). Dit betekent, dat tegen de beslissing van de burgemeester om een aanvraag niet in behandeling te nemen, een reisdocument niet uit te reiken of een reisdocument in te houden bij dit administratief orgaan een bezwaarschrift kan worden ingediend door de betrokken persoon. Voorts is beroep op de Afdeling rechtspraak van de Raad van State mogelijk. In geval van spoedeisendheid kan de betrokkene aan de voorzitter van de Afdeling rechtspraak van de Raad van State om schorsing van de beslissing en een voorlopige voorziening verzoeken. Tegen een beslissing van de minister van Buitenlandse Zaken kan de burger eveneens beroep instellen ingevolge de wet Arob bij de Afdeling rechtspraak van de Raad van State, alsmede aan de voorzitter van die afdeling om schorsing van de bestreden beslissing en een voorlopige voorziening worden gevraagd.»

28. In hoofdstuk 13 ontbrak de zesde alinea.

29. De eerste volzin van de tweede alinea van de artikelsgewijze toelichting op artikel 1 luidde:

«De aanvraag geschiedt schriftelijk en omvat het eventueel mondeling ingediende verzoek tot verstrekking van een reisdocument of tot wijziging van enkele gegevens in een reisdocument.»

30. De eerste zin van de artikelsgewijze toelichting op artikel 2, eerste lid, luidde:

«Voorbeelden van hedendaagse bijzondere reisdocumenten, die onder de werking van artikel 2, eerste lid, onder f, zouden kunnen vallen, zijn:»

De passage onder b. vormde oorspronkelijk de passage onder f.

De volzin na de passage onder b. ontbrak. De hierna volgende passages onder a. tot en met d. vormden oorspronkelijk de passages onder b. tot en met e.

In de tweede volzin van de eerste alinea na de passage onder d. ontbraken de woorden «tweede lid».

Voor de derde alinea na de passage onder d. stond oorspronkelijk een alinea, die luidde:

«Aangezien het diplomatiek paspoort en het dienstpaspoort in feite bijzondere vormen van het nationaal paspoort zijn, die bij wijze van faciliteit worden verstrekt en waarvan de geldigheid door de minister van Buitenlandse Zaken naar believen kan worden vastgesteld, is van een dergelijke regeling voor deze reisdocumenten afgezien.»

In de laatste volzin van de toelichting op het tweede lid ontbraken na de woorden «onder f» de woorden «en paragraaf 1.7.».

31. In de artikelsgewijze toelichting op artikel 3 stond in plaats van de derde en vierde volzin de volzin, die luidde:

«De thans nog bestaande praktijk van bijschrijving van kinderen in het paspoort van een van de ouders zal hiermee worden beëindigd.» In de volgende zin stond in plaats van «derde» het woord «tweede».

In plaats van de laatste volzin van de derde alinea en de laatste alinea stond de volzin, die luidde:

«Voor wat betreft de handtekening zal in bepaalde gevallen, bijvoorbeeld wanneer de houder niet kan schrijven, op andere wijze volgens nadere ministeriële regels hierin kunnen worden voorzien.»

32. In de artikelsgewijze toelichting op artikel 13 tot en met 16 stonden in plaats van de twee laatste alinea's de twee alinea's, die luidden:

«Artikel 15 heeft betrekking op andere legaal in het Koninkrijk verblijvende vreemdelingen dan vluchtelingen en staatlozen genoemd in de artikelen 12, 13 en 14. Deze vreemdelingen zullen moeten aantonen dat zij geen reisdocument van een ander land kunnen verkrijgen. Voorts stelt artikel 15 de eis dat er bijzondere omstandigheden moeten bestaan. Hierbij moet worden gedacht aan de politieke situatie in het land waarvan de vreemdeling onderdaan is.

Artikel 16 ziet op de situatie dat een in één der landen van het Koninkrijk toegelaten vluchteling, staatloze of andere vreemdeling, tijdelijk buiten het Koninkrijk verblijft en aldaar een reisdocument nodig heeft. Voorzover zo'n vreemdeling in het bezit is van een geldige verblijftitel en hij niet van een ander land een reisdocument kan verkrijgen, kan in bijzondere omstandigheden, bijvoorbeeld ten behoeve van zijn terugreis naar het Koninkrijk een dergelijk reisdocument worden verstrekt.»

33. In de artikelsgewijze toelichting op artikel 17 stonden in plaats van de eerste volzin oorspronkelijk de twee volzinnen, die luidden:

«Dit artikel bepaalt dat de minister van Buitenlandse Zaken ten aanzien van elke categorie van andere reisdocumenten die op grond van artikel 2, eerste lid, onder f, door hem worden vastgesteld, tevens moet aangeven onder welke voorwaarden en aan wie deze documenten kunnen worden verstrekt. Zo zal kunnen worden bepaald, dat met de grensbewaking belaste ambtenaren bevoegd zijn om deze documenten te verstrekken, aan personen die gewichtige redenen hebben om op dat moment het land te verlaten en wier vertrek geen uitstel gedooft, mits deze personen niet gesignaleerd zijn in het register als bedoeld in artikel 26, derde lid.»

34. In de artikelsgewijze toelichting op artikel 18 stond in de tweede volzin van de toelichting onder a. in plaats van «gegronde» het woord «gegrond».

35. In de artikelsgewijze toelichting op artikel 20 stond in de eerste en de derde volzin in plaats van «gegronde» het woord «gegrond».

36. De oorspronkelijke artikelsgewijze toelichting op artikel 22 luidde: «Van de mogelijkheid een verzoek tot weigering of vervallen verklaring te doen op de gronden, genoemd onder a, b en c kan gebruik worden gemaakt zowel ten aanzien van de persoon die zelf nalatig is, als ten aanzien van de persoon die bestuurder is van een naamloze vennootschap, besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid, vereniging of stichting, welke nalatig is in de betaling van de hier bedoelde gelden. In voorkomende gevallen kan ook de minister van Buitenlandse Zaken een persoon opnemen in het register als bedoeld in artikel 26, derde lid. Het kan daarbij gaan om de betaling van gelden als bedoeld onder b en c van dit artikel.»

37. In de artikelsgewijze toelichting op artikel 26, eerste lid, ontbraken in de tweede volzin na de woorden «verzoek moeten de» de woorden «bezwaren die tegen een persoon bestaan en de».

Oorspronkelijk bevatte de toelichting op het eerste lid nog een tweede alinea, die luidde:

«Omdat er in Nederland een centrale registratie wordt bijgehouden, zijn de onderscheiden Gouverneurs verplicht van de aan hen gedane verzoeken als bedoeld in dit artikellid onverwijld kennis te geven aan de minister van Buitenlandse Zaken, opdat deze voor opnemings van de betrokken persoon in het register kan zorgdragen.»

In de tweede volzin van de toelichting op het tweede lid stonden na de woorden «Gouverneurs dragen» de woorden «evenals in het eerste lid».

De tweede volzin van de toelichting op het derde lid ontbrak.

In de vierde volzin van deze toelichting ontbraken na de woorden «omdat dit» de woorden «reisdocument dan wel de daarin opgenomen bijschrijving».

De oorspronkelijke toelichting op het vierde lid luidde:

«Dit artikellid heeft betrekking op de zogenaamde signaleringslijst. Deze lijst vermeldt ten behoeve van de autoriteiten die bevoegd zijn tot verstrekking of inhouding welke personen in het register bedoeld in het derde lid staan vermeld.»

38. In plaats van «artikellid» in de eerste volzin van de artikelsgewijze toelichting op artikel 27, eerste lid,

stond het woord «artikel», terwijl de laatste bijzin ontbrak.

In de eerste volzin van de toelichting op het derde lid ontbraken de woorden «van het reisdocument en», terwijl in plaats van de letter «g» de letter «f» stond.

De toelichting op het vierde lid ontbrak.

39. De eerste volzin van de artikelsgewijze toelichting op artikel 29 ontbrak.

40. Na de laatste volzin van de artikelsgewijze toelichting op artikel 41, tweede lid, stond een volzin, die luidde:

«Het spreekt voor zich, dat de minister van Buitenlandse Zaken bij zijn beslissing rekening zal houden met de in de Nederlandse Antillen onderscheidenlijk Aruba bestaande gronden tot weigering of vervallen verklaring.»

De oorspronkelijke toelichting op het vierde lid luidde:

«Aangezien de minister van Buitenlandse Zaken ingevolge artikel 2, eerste lid, onder f, zelf andere reisdocumenten mag vaststellen en daarbij kan bepalen aan wie en onder welke voorwaarden deze reisdocumenten kunnen worden verstrekt, ligt het voor de hand, dat hij ook zelf kan beslissen wie tot verstrekking bevoegd zal zijn. Behalve de minister zelf valt hier te denken aan ambtenaren van de grensbewaking en daartoe aangewezen diplomatieke en consulaire ambtenaren, die nooddocumenten kunnen afgeven.»

41. De tweede alinea van de artikelsgewijze toelichting op artikel 43 ontbrak.

De laatste volzin van de vierde alinea vormde oorspronkelijk de tweede volzin van de tweede alinea.

42. In de laatste volzin van de eerste alinea van de artikelsgewijze toelichting op artikel 47 stond in plaats van «artikellid» het woord «artikel».

De laatste volzin van de tweede alinea ontbrak.

De oorspronkelijke eerste volzin van de derde alinea luidde:

«Het tweede lid van dit artikel regelt de vermelding van de houder van een van rechtswege vervallen reisdocument in het register als bedoeld in artikel 26, derde lid, en de daaruit voortvloeiende mededeling aan de daartoe bevoegde autoriteiten tot inhouding van het document.»

In de vierde volzin van de derde alinea ontbrak na de woorden «van rechtswege is vervallen» de laatste bijzin.

In de eerste volzin van de vierde alinea stond in plaats van «vierde» het woord «derde».

43. In de eerste volzin van de eerste alinea van de artikelsgewijze toelichting op artikel 56 ontbraken de woorden «dan wel het reisdocument waarin de bijschrijving van rechtswege is vervallen».